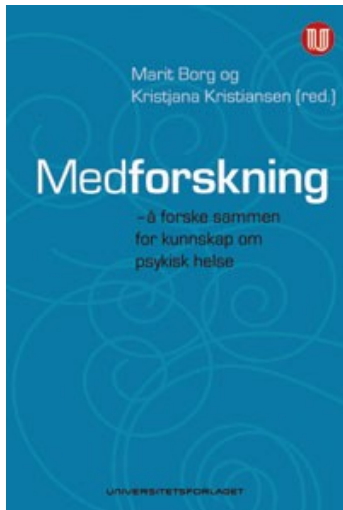

Intet om meg uten meg!

ANMELDELSER

JAN IVAR RØSSBERG

Regionalt kompetansesenter for tidlig intervensjon ved psykoser – TIPS
SørØst
Oslo universitetssykehus, Ullevål

Borg, M

Kristiansen, K

Medforskning

Å forske sammen for kunnskap om psykisk helse. 161 s. Oslo:
Universitetsforlaget, 2009. Pris NOK 249

ISBN 978-82-15-01431-9

Forfatterne ønsker å formidle innsikt i en ny forskningstradisjon, nemlig medforskning innenfor feltet psykisk helse. Medforskning defineres som forskning med folk istedenfor forskning på eller om folk. Det å invitere tidligere brukere med i forskningsprosessen blir viktig både med tanke på hvilke forskningsspørsmål som stilles samt presentasjonen og formidlingen av

resultatene. Redaktørene, som er erfarne forskere, har samlet en rekke personer, fra inn- og utland, som beskriver hvordan denne forskningen kan bidra til en bedre helsetjeneste og mer nyttig kunnskap for personer med en psykisk lidelse.

Ingen spesiell målgruppe er angitt, man ønsker å nå alle som vil gå i gang med medforskningsprosjekter. Dette med praktiske råd samt dilemmaer og problemstillinger som kan dukke opp i denne forskningsprosessen.

Stoffet er logisk inndelt i to hoveddeler med totalt ti kapitler. Første del tar for seg hva medforskning er og hvordan dette kan tilføre feltet psykisk helse nyttig og viktig kunnskap. Spesielt beskrives det hvordan forskere kan invitere tidligere brukere til forskningsprosjekter og hvordan tokenisme skal unngås. Etske aspekter ved denne typen forskning blir også omtalt.

Den andre delen tar for seg den mer praktiske gjennomføringen av slike prosjekter. Hvordan tidligere brukere gjennom hele prosessen kan ha en aktiv rolle fra planlegging og innsamling av data til analyseringen og publiseringen av resultatene.

Dette er etter min mening blitt en bok for dem som vil drive med medforskning. Slik fungerer den etter hensikten. En del «tradisjonelle» forskere innen psykisk helse vil nok også kunne finne noen nyttige og tankevekkende råd og synspunkter som de kan bruke i sin videre forskning. Men boken har fått for mye preg av å være et partsinnlegg for en type forskning, nemlig medforskning. Det er aldri noen lur strategi å beskrive negativt annen forskning for å fremheve sine egne metoder. Medforskning kan ha sine positive sider som et supplement til annen forskning, men det i kraft av hva den selv kan frembringe av nyttige resultater. Det er jo ikke slik at forskere (i alle fall ikke kliniske forskere) fortsatt befinner seg i elfenbenstårnet. De prøver vel heller genuint å finne gode, forskbare spørsmål som kan hjelpe pasienter og brukere i både bedrings- og rehabiliteringsprosessen.

Jeg savner også mer konkret hva slags nyttig kunnskap denne metoden har fremskaffet både nasjonalt og internasjonalt. Selv om det er en relativt ny metode, burde det som har vært gjort av forskning vært oppsummert i et eget kapittel. Videre ville nok boken profittert på et kapittel om hva slags forskningsspørsmål medforskningsmetoden kan svare på, som ikke de mer tradisjonelle metodene kan.

Til tross for en del tankevekkende og viktige synspunkter er nok dette blitt en spesialisert bok for forskere som ønsker å komme i gang med medforskning.

Publisert: 8. april 2010. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.10.0063
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 28. juni 2026.